

N:o 90.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om vidtagande af åtgärder för undanrödjande af anledning till förvexling mellan den nya blänkfyren vid Sandhammaren och andra i granskapet befintliga fyrar.

Vid förra årets riksdag föreslogs i motionen n:o 56,

»det Kongl. Maj:t måtte förordna derom, antingen att å Sandhammaren, jemte den nuvarande blänkfyren, äfven den nu släckta fyren må tändas, att lysa på samma sätt som före år 1891, eller att båda fyrarne återställas i sitt förra skick»;

hvarefter Andra Kammarens fjerde tillfälliga utskott i utlåtandet n:o 11 efter en längre utredning enhälligt föreslog,

»att Riksdagen må i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta vidtaga de åtgärder, som kunna vara erforderliga för undanrödjande, till den utsträckning sådant kan ske, af hvarje anledning till förvexling mellan den nya blänkfyren vid Sandhammaren och andra i granskapet befintliga fyrar»;

hvilket förslag af Andra Kammaren enhälligt bifölls.

Första Kammarens tillfälliga utskott n:o 1 tillstyrkte enhälligt i betänkandet n:o 10, att Första Kammaren måtte biträda Andra Kammarens ofvan omförmälda beslut. I den korta diskussion, som förekom i Första Kammaren om detta ärende, var det endast tvenne talare, som yrkade afslag, och utskottets ordförande bifall, hvarefter utskottets förslag afslogs.

Genom en stor mängd sjökapteners och andra sjöfartsidkares så väl skriftliga som muntliga anmodanden till mig att åter upptaga motionen, gör jag det desto hellre, som man måste erkänna deras påstående, att de vid Riksdagen icke hafva någon representant som direkt sysselsätter sig med deras besvärliga näringsfång. När de då få den föreställningen, att kongl. lotsstyrelsen gör sina ändringar mera af experimentbegär än till nytta, eller de, såsom här är fallet, äro allmänt ense om att ändringen af fyrarnes belysning vid Sandhammaren för alla tider kommer att medföra förluster af lif och egendom, kan ingen förtänka deras ifver att få saken framställd ännu en gång under Riksdagens pröfning, för att, som de hoppas, genom Riksdagens medverkan förmå Kongl. Maj:t att förbättra Sandhammarens fyrbelysning, så att de sjöfarande hädanefter kunna som före blänkyrens inrättande med trygghet passera de farliga Sandhammarefven.

Jag kan icke förstå, hvarför vederbörande skola motsätta sig dessa tusendes önsknigar, ty utom de 269 fartygsbefälhafvarne och skeppsredarne jemte in- och utländska assuransföreningar, som förut petitionerat om ändring, hafva ett stort antal sjöfarande samstämmigt uttalat sig om önskvärdheten att få äfven den ännu kvarstående släckta fyren tänd. Det är nemligen bevisadt, i allt fall bevisligt, att vid de strandningar, som skett genom förväxling af Sandhammarens fyr med andra fyrar, de vilseledda varit så nära Sandhammarens fyrar, att de ovilkorligen skulle undgått sitt öde, derest belysning funnits i båda fyrarne och de derigenom ej kunnat misstaga sig om sitt läge.

Utom de bevis för blänkyrens vilseledande beskaffenhet, som lemnades de resp. tillfälliga utskotten under förra riksdagen, tillkommer den 25 oktober sistlidet år öster om fyren strandade holländska fartyget »Albertine», destineradt från Hernösand till Harlingen med trälaster, och danska jakten »Hans Henric» från Aarhus, som den 20 december samma år, med last af stäfver från Åhus till Randers, dersammastädes äfven strandade. Båda fartygen blefvo vrak, och båda kaptenerna förklarade, att olyckan vållats af misstag på fyrar.

I deras intresse, som löpa fara vid den nuvarande anordningen med Sandhammarfyren, får jag, på grund af hvad jag nu anfört och hvad förut till förmån för min mening förekommit, värdsamt föreslå,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta vidtaga de åt-

gårder, som kunna vara erforderliga för undanrödjande, till den utsträckning sådant kan ske, af hvarje anledning till förväxling mellan den nya blänkyren vid Sandhammaren och andra i granskapet befintliga fyrar.

Stockholm den 26 januari 1895.

Lasse Jönsson.

N:o 91.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, *angående ändrad lydelse af 44 § 1 mom. i förordningen den 21 mars 1862 angående kommunalstyrelse på landet.*

Enligt 38 § i kongl. förordningen den 21 mars 1862 om kommunalstyrelse på landet tillhör det kommunalnämnden, bland annat, att hafva tillsyn öfver vården och förvaltningen af kommunens gemensamma egendom, kassor och tillgångar, och, enligt 56 § i nämnda nådiga förordning, ansvarar en hvar ledamot af kommunalnämnden gemensamt med de öfriga för de medel, nämnden under sin förvaltning haft, äfvensom för de säkerhetshandlingar, mot hvilkas antaglighet han icke till protokollet gjort anmärkning. Det ligger i sakens natur, att handhafvandet af de angelägenheter, som tillkomma nämnden, hufvudsakligen hvilat på ordföranden, och, ehuru icke i lag stadgadt, har det förhållande allmänt uppkommit, att nämndens ordförande anses själfskrifven att under sin vård hafva kommunens medel och handlingar samt att verkställa uppbörden